

Na vozíku fotografuje hory!

Piešťanec Jaroslav Kupčo

s ochrnutými nohami skákal padákom, splavuje rieky a cestuje po svete

Jožo T. SCHÖN • FOTO JAROSLAV KUPČO, RICHARD IŠTÓK

Pred vyše štvrtstoročím ho v Tatrách strhla snehová lavína. Pád dolu strmým svahom a skalné prahy mu zlomili chrńicu a porušili miechu. Jaroslav Kupčo však na svoje hory nezanevrel, aj keď ho pripravili o nohy. Dnes za ich krásami jazdí na svojom špeciálne upravenom aute tisícky kilometrov a vtrvalo fotografuje ich dušu...

Ne má žiadneho sponzora pre svoje náročné cesty. Všetky svoje peniaze investuje do benzínu a fotografovania. A výtažok z jeho výstav - ten putuje na piešťanský hospic Matky Božej. Vďaka vlastnej vtrvalosti dosiahol Jaro Kupčo svojim objektívom na končiare francúzskych, švajčiarskych i rakúskych Alp, fotografoval najsevernejší bod Európy, na ceste po juhozápade USA prešiel tisíce mil, bivakoval vo výške 2 700 metrov pri mraze -2 stupne, ale aj v páľavách, keď ortuť v teplome-

ri stúpala k 40 stupňom. Fotografoval národné parky Joshua Tree, Grand Canyon, Bryce Canyon, Zion, Yosemit...

Jaro Kupčo nemôže zabudnúť na svoju milované Dolomity, ktorému pri pripomína jú naše Tatry, len sú vyššie, oblasť najvyššieho vrchu Európy Mont Blanc, Matterhorn a Jungfrau vo Švajčiarsku...

„Túlam sa s láskou po svete a snažím sa dosiahnuť objektívom na končiare hór a miesta, ktoré sú pre mňa inak veľmi ľažko prístupné,“ hovorí.

Naďtie, rodák z Popradu, ktorý žije v Piešťanoch, sa na náhorné plošiny a niektoré štítostané pozdĺž lanovkou alebo aj na svojom vozíku. Miesto, z ktorého fotografuje, najmä ak sa tam chez dĺžku, však musí mať ešte jedno zariadenie, bez ktorého sa Jaro nezaobídne. Toalety pre telesne postihnutých.

ŽELEZNÝ MUŽ

Muž, ktorý ako prvý v strednej Európe s ochrnutými nohami skočil padákom, splavuje rieky a precestoval kus sveta, hovorí, že biele miest je už mälo. Pre neho je však biele každé miesto, kde ešte neboli. Riadi sa heslom, že nie je dôležité niekom sa dostat', ale byť na ceste. O svojom fotografovaní hovorí: „Fotografujem ako cítim, stretnutia s prírodou sú moje stretnutia samého so sebou, umožňujú mi zastavenia pri putovaní krajinou, krásne čakania na obláčik alebo slnko...“ Sám to nazýva stretnutie s dušou. Fotograf na vozíku nefotografuje ľudí - možno preto, že im nechce ukradnúť dušu - ani takmer nič, čo vytvoril človek. Teraz sa pripravuje na ďalšie cesty a nové končiare. Kam, to je zatiaľ jeho tajomstvo... □

ŠTÍT MATTERHORN: Patrí medzi jeho ľončné trofeje.

VELICKÉ PLESO: Napriek tragickej nehode na Tatry nezanevrel.

STROM NA ORAVE: Fotografoval ho mnôhokrát - v lete, zime, i daždi...

